

- 2) I hvilket omfang udgør denne udsættende virkning en hindring for forbrugeren, og dermed en overtrædelse af nævnte direktivs artikel 7, stk. 1, når forbrugeren vil påberåbe sig, at sådanne urimelige vilkår i dennes kontrakt er ugyldige?
- 3) Udgør den omstændighed, at forbrugeren ikke kan frigøre sig fra det kollektive søgsmål, en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, i direktiv 93/13?
- 4) Eller er den udsættende virkning, som følger af artikel 43 i LEC, tværtimod i overensstemmelse med artikel 7 i direktiv 93/13, eftersom forbrugers rettigheder fuldt ud beskyttes i kraft af dette kollektive søgsmål, idet det spanske retssystem fastsætter andre processuelle mekanismer, der kan beskytte dennes rettigheder ligeså effektivt, og i kraft af retssikkerhedsprincippet?

⁽¹⁾ Den spanske retsplejelov.

⁽²⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Klagenævnet for Udbud (Danmark) den 20. august 2014 — MT Højgaard A/S og Züblin A/S mod Banedanmark

(Sag C-396/14)

(2014/C 388/06)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Klagenævnet for Udbud

Parter

Sagsøgere: MT Højgaard A/S og Züblin A/S

Sagsøgte: Banedanmark

Præjudicielt spørgsmål

Skal ligebehandlingsprincippet i artikel 10, jf. artikel 51, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at det i en situation som den foreliggende er til hinder for, at en ordregiver tildeler ordren til en tilbudsgiver, der ikke havde ansøgt om prækvalifikation og derfor ikke var prækvalificeret?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådet direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester, EFT L 134, p. 1.

Appel iværksat den 2. september 2014 af Quimitecnica.com — Comércio e Indústria Química, SA og José de Mello — Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 26. juni 2014 i sag T-564/10, Quimitecnica.com og de Mello mod Kommissionen

(Sag C-415/14 P)

(2014/C 388/07)

Processprog: portugisisk

Parter

Appellanter: Quimitecnica.com — Comércio e Indústria Química, SA og José de Mello — Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA (ved advogado J. Calheiros)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- I henhold til artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF ophæves dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 26. juni 2014 (sag T-564/10), som frifandt Europa-Kommissionen for appellanternes søgsmål, hvorved der var nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, der var indeholdt i Kommissionens regnskabsførers skrivelse af 8. oktober 2010, for så vidt som den pålagde, at den bankgaranti, som skulle stilles i henhold til artikel 85 i forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 ⁽¹⁾, skulle stilles af en bank med en langsigtet »AA«-kreditvurdering, og hvorved appellanterne blev pålagt at bære deres omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Efter ophævelsen af den appellerede dom tiltrædes de påstande, som appellanterne har nedlagt i første instans, og dermed annulleres den afgørelse, der var indeholdt i Kommissionens regnskabsførers skrivelse af 8. oktober 2010, delvist, for så vidt som den pålagde, at den bankgaranti, som skulle stilles i henhold til artikel 85 i forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002, skulle stilles af en bank med en langsigtet »AA«-kreditvurdering.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for deres appel har appellanterne fremsat to anbringender.

1. Det første anbringende vedrørende en retlig fejl med hensyn til begrundelsen for den appellerede dom, som forkastede appellanternes argument i sagen anlagt for Retten vedrørende manglende begrundelse af afgørelsen vedtaget af Kommissionen den 8. oktober 2010, for så vidt som den pålagde, at bankgarantien skulle stilles af en bank med en langsigtet »AA«-kreditvurdering.
 - I den appellerede dom tiltrædes det, at afgørelsen af 8. oktober 2010 ikke indeholder en specifik begrundelse vedrørende kravet om den garantistillende bank kreditvurdering. Det anføres derimod, at Kommissionens argumentationsgrundlag fremgår af selve kravet.
 - I henhold til artikel 296 TEUF skal alle retsakter, herunder afgørelser, begrundes.
 - »Kommissionens argumentationsgrundlag« skal fremgå af afgørelsens begrundelse og ikke af selve den anfægtede retsakt.
 - Ovenstående gælder så meget desto mere, når »beskyttelsen af EU's økonomiske interesser«, som anses for at udgøre »Kommissionens argumentationsgrundlag«, passende kunne sikres med den bankgaranti, som appellanterne foreslog i skrivelsen sendt til Kommissionen den 3. september 2010.
 - Da Kommissionen pålagde dette krav i 2010, syntes det endvidere fuldstændigt upassende at vælge kreditvurderingen som det eneste kriterium for at stille bankgarantien, hvorfor dette kriterium krævede en grundigere, klar og udtrykkelig begrundelse, idet det var objektivt tvivlsomt.
 - Således øger den omstændighed, at betalingshenstanden ydes i henhold til en skønsbeføjelse, niveauet for begrundelseskravet i sammenligning med det, der gælder i tilfælde af udøvelsen af en bunden kompetence.
 - Det tilføjes, at afgørelsen heller ikke henviser til en fællesskabsregel, som et sådant krav kan støttes på.

- Eftersom Kommissionens afgørelse af 8. oktober 2010, som det anerkendes i den appellerede dom, ikke indeholder nogen udtrykkelig begrundelse for kravet om den garantistillende banks kreditvurdering, er den appellerede dom behæftet med en fejl, idet den fastslog, at den anfægtede retsakt ikke er behæftet med den begrundelsesmangel, som appellerterne gjorde gældende i sagen anlagt for Retten.
- 2. Det andet anbringende vedrørende en retlig fejl med hensyn til den appellerede doms begrundelse, for så vidt som Retten forkastede det af appellerterne for Retten fremførte argument vedrørende en tilsidesættelse af traktaten og proportionalitetsprincippet.
 - Det fremgår af artikel 85 i forordning nr. 2342/2002, at når kravene og forudsætningerne i denne artikel er opfyldt, skal den person, der vedtager afgørelsen (i dette tilfælde regnskabsføreren) *vurdere* den af den berørte virksomhed fremsatte anmodning om betalingshenstand og yde den, såfremt de nævnte krav og de retlige betingelser for at yde den er opfyldt.
 - De »vide skønsebeføjelser«, som Kommissionens regnskabsfører er givet i henhold til denne forordnings artikel 85, kommer til udtryk i vurderingen af den berørte virksomheds anmodning om betalingshenstand og i ydelsen heraf, uden at den omfatter den type bankgaranti, som Kommissionens regnskabsfører finder acceptabel, hvorfor det med henblik på at efterprøve den anfægtede retsakt ikke er tilstrækkeligt at efterprøve, om den er åbenbart uegnet til at nå de opstillede mål, hvilket den appellerede dom med urette fastslog.
 - En anfordringsgaranti, der udstedes af et kreditinstitut, der opfylder den af Kommissionen krævede model, udgør en hensigtsmæssig og tilstrækkelig måde at sikre overførslen af de skyldige beløb. Således accepterer den portugisiske retsorden i sin helhed — og generelt ligeledes de øvrige EU-landes retsordener — udstedelsen af en bankgaranti til forskellige formål, endda for at udsætte gennemførelsen af retsafgørelser og navnlig af den af Kommissionen indledte eventuelle fuldbyrdelse for de nationale retsinstanser med henblik på inddrivelse af en ubetalt bøde.
 - I den foreliggende sag skulle den af appellerterne foreslåede garanti, som Kommissionen ikke accepterede, stilles af Banco Comercial Português, S.A., der er et kreditinstitut med hjemsted i Den Europæiske Union og som er underlagt de tilsyns- og konsolideringsnormer, som fællesskabsinstitutionerne selv har fastsat. Der er således tilsyneladende intet, der kan begrunde — som forsvar for Fællesskabets rettigheder — en afvisning af, at garantien kan stilles af denne bank, eller kravet om, at garantien stilles af en bank med en langsigtet »AA«-kreditvurdering.
 - Hertil kommer den konjunkturbestemte omstændighed, som er offentligt kendt, hvorefter kreditvurderingerne af de portugisiske banker er blevet påvirket af ændringen af kreditvurderingen af Den Portugisiske Republik. Der er således ingen banker med hjemsted i Portugal, som opfylder kravene til den kreditvurdering (langsigtet »AAA«), der er pålagt ved Kommissionens afgørelse. Dette forhold er omtalt i den appellerede dom under overskriften »Sagens baggrund«, men blev ikke omtalt i denne doms begrundelse.
 - Kommissionens afgørelse er således i strid med nødvendighedskriteriet (der er en væsentlig del af proportionalitetsprincippet), eftersom Kommissionen blandt alle de mulige foranstaltninger valgte den, der under de daværende konjunkturer var den mest skadelige for appellerternes interesser.
 - Der foreligger således en klar mangel på proportionalitet mellem kravet pålagt af Kommissionen (en garanti stillet af en europæisk bank med en langsigtet »AA«-kreditvurdering) og det formål, som skulle opnås (beskyttelse af Kommissionens ret til at opkræve beløbene), hvorfor den appellerede dom er behæftet med en fejl, idet den fastslog at den anfægtede retsakt ikke tilsidesatte proportionalitetsprincippet.

(¹) Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23.12.2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 357, s. 1).